

A Kai-Kashi, assaltant el cel

Xavier Generó i Boix

Militant de l'Esquerra Independentista Casal Popular Boira Baixa de Manlleu CUP Manlleu-Brigada Catalana-Veneçolana Alí Primera

Kai-Kashi, sol i lluna en *guayun* (llengua indígena de Veneçuela), és un dels campaments de pioner@s del Movimiento de Pobladores situat a La Vega, barri perifèric de Caracas, Veneçuela. Són una organització de base dins l'heterogeni i extens moviment revolucionari bolivarià. L'objectiu palpable que tenen actualment és la construcció de 88 habitatges de 70m², quatre espais socioproductius, un edifici comunal al servei de tota la resta de barri, un *simoncito* (llar d'infants) i horts comunitaris. La realitat traspasa qualsevol objectiu concret i descrit. Mariela Machado en un discurs emotiu i exemplar deia: "No estamos construyendo viviendas, no somos viviendistas, estamos generando nuevas relaciones de integración personal, comunales y revolucionarias".

Aquí és on fa més de tres setmanes que convivim i aprenem de les experiències d'un grup de persones. A través de l'autogestió han construït un model productiu basat en la cobertura de les seves pròpies necessitats, trencant les barreres imposades pel capitalisme i la lògica de produir buscant un benefici privat i individualista. A l'entrada de l'oficina, futur espai obert a tot el barri per organitzar-se, hi trobem una frase que resumeix el que aquestes dones i homes, nens i nenes, demostren diàriament "Ante todo el trabajo voluntario es un valor socialista, su contribución mayor es mejorarlos porque hace una revolución dentro de nosotros (Che Guevara)". No és casual, és fruit de l'organització interna: 10 assalariats, 13 treballadors del mateix col·lectiu i l'aportació de treball de vuit hores setmanals per cada un dels 88 nuclis familiars existents.

Així es construïran 88 pisos per a 88 famílies amb un pressupost mínim en comparació amb el cost d'un habitatge construït per les constructors i, també, pels habitatges construïts pel govern revolucionari. Moment per recordar que en tres anys, amb tots els pros i contres, el govern de la República Bolivariana de Veneçuela ha donat a cost 0 un total de mig milió d'habitatges per a persones sense recursos. Senzillament espectacular. I per això podem assegurar que els "Campamentos de Pioner@s" representen, gràcies a la praxis quotidiana, l'esperit de la comuna. Aquest grup de persones estan construint la utopia a través d'aconseguir que la gent aprengui a autogovernar-se, a empoderar-se.

Una altra part important, destacable i essencial és el feminisme. Tot llegint *Perspectives* (editat per Espai Fàbrica, 2013) cal aturar-se en un text de Sílvia Alberich i Maria Rodó: "La revolució serà feminista o no serà". Aquí trobem diàriament l'exemple d'aquesta frase: Mariela, Blanca, Caroli, Yahaira, Sofia, Aura, Nathalie, Adriana, Catherine, Nora, Johana, Emarielis, Osmerly, Erika, Begoña, Carmen... són el motor d'aquesta comunitat. Un dia, el cap d'obra, Bolívar, em comentava "sen-

se elles això no hauria tirat endavant". I anem més enllà, sense les dones, les mares i les filles d'aquest país la revolució no hauria avançat en els *cerros*, els barris populars de les grans ciutats. Cal remarcar-ho, perquè elles, en gran mesura, han aconseguit trencar els privilegis d'una part de la societat aconseguint un alliberament de gènere i destruint les desigualtats socials que fan possible l'exploatació de les persones.

I els reptes? Com seguir avançant un cop acabats els habitatges? Primerament, seguir aprenent. El valor de les experiències es troba en l'aprenentatge constant: cal reconèixer errors, millorar els processos i, sobretot, continuar. Per altra banda, cal multiplicar-se. És una necessitat intensificar la lluita més enllà de l'habitatge, multiplicar espais d'autogestió en l'educació, la salut, etc. I, finalment, cal expandir-se. Cal generar més projectes autogestionables per conformar la comuna i l'economia comunal.

Comuna o res. "Per sobre de qualsevol dels mèrits de les mesures concretes (de la Comuna) el seu mèrit més gran fou la pròpia organització" (Karl Marx). El procés per a la construcció d'espais comunals és un dels més increïbles que s'estan portant a terme i la millor forma per construir un veritable poder popular des del poble i per al poble. No obstant, a Veneçuela la revolució cap a un estat socialista és ple de contradiccions. La vida diària et fa veure el més positiu del procés engegat per Hugo Chávez i, alhora, les dificultats i contradiccions que el procés genera (més endavant espero fer una petita aportació/text del que ha aportat Chávez i intentar fer una volta a la desinformació constant

que ens aporten els mitjans occidentals majoritaris). Però, sintetitzant, algunes de les mesures més importants són: l'educació i la sanitat gratuïtes per a totes les persones veneçolanes i estrangeres; els processos participatius oberts per a les millores dels barris són vinculants; les mesures econòmiques protegeixen les persones més empobrides i regulen i lluiten contra l'especulació dels poders econòmics i, entre altres, la publicitat procedent de l'administració fa pedagogia per un consum responsable. Exemples, referències, que poques vegades ens arriben per part dels mitjans de comunicació.

Aquí, a Llatinoamèrica, diuen que el seu nord és el sud. Caldria aprendre molt d'aquest racó de món, és fonamental entendre que la millor manera per transformar el món en què vivim és coneixent-lo millor. El treball realitzat per la Brigada Catalana-Veneçolana Alí Primera fa possible, en gran part, aquesta necessitat. Des dels Països Catalans i per a la construcció d'un veritable procés de ruptura per canviar-ho tot cal que el nostre horitzó siguin els processos populars i revolucionaris d'Amèrica Llatina.

I per acabar, i recordant un text de Manel López al llibre citat anteriorment (*Perspectives*), Marx en una de les seves cartes i parlant sobre els comunards de París deia que aquests havien intentat "assaltar el cel". Des de Veneçuela, envoltat pels moviments populars, i en especial per les companyes i companys de Kai-Kashi, aquí estan assaltant el cel... i guanyant-lo!

Aquest grup de persones estan construint la utopia a través d'aconseguir que la gent aprengui a autogovernar-se, a empoderar-se

Protagonistes

Ramon Berengueras

Gerent de la formatgeria Betara d'Olost

Quatre formatgeries d'Osona i el Ripollès han obtingut

medalles al World Cheese Awards. D'entre totes quatre, destaca Betara, premiada en quatre categories: de vaca, de cabra ecològic, de cabra de farcellat i de cabra cremós.

Guillem Roma

Cantautor de l'Esquirol

Guillem Roma va tancar la gira de promoció del seu segon

disc, *Oxitocina*, divendres a L'Atlàntida, plena d'un públic que s'ho va passar molt bé. Un èxit. Més de 40 concerts ha tingut la gira i ara Roma ja prepara el tercer disc.

Jordi Molas

Protagonista de l'audiovisual 'Els anys guanyats'

Els anys guanyats, un audiovisual sobre la vida de Jordi

Molas, va omplir L'Atlàntida. Molta gent es va quedar fora i obliga a fer una segona sessió el proper 13 de desembre. Molas, que té 40 anys, en fa 20 que va quedar tetraplègic jugant a rugbi.

Miquel Vilalta

President d'Osona del Partit Popular

El Partit Popular està d'enhorabona: finalment té

un regidor a un poble d'Osona i el Ripollès. A Tavertet. Això sí, de rebot i gràcies a una llista *fantasma*: el nou regidor viu a Barcelona i a Tavertet no hi havia estat mai, si no és de casualitat.

A corre-cuita

icomajoan.blogspot.com

Josep Comajoan

Dilluns, ple de Calldetenes. Animat debat entre polítics i

públic sobre el nou enllaç de l'Eix amb el polígon de Sant Julià que passarà, en bona part, per Calldetenes. I sobre la consulta. No la consulta per la independència, sinó la que proposa ERC a Calldetenes perquè el poble digui *no* al permís de deixar fer la nova carretera de Sant Julià per Calldetenes. Per moments em sembla assistir

Pel dret a decidir enllaços i variants

al debat de l'altra consulta, la del *sí* a la independència. L'alcalde diu que abans de convocar la consulta s'han d'esgotar totes les possibilitats i dilluns anar a Carreteres a Barcelona a estudiar bé la proposta de nova carretera. I ERC... que consulta, consulta i consulta. Per carregar-se de raons davant d'Europa i el món, o, com a mínim, davant la Generalitat. Que és contra qui es faria la consulta –la carretera ja ha

estat inclosa als pressupostos del 2014– però que és qui l'ha d'autoritzar. I PeM-CUP, partidaris de tirar pel dret. No a la carretera i, per tant, no a la consulta, no fos cas que sortís que *sí*. Vaja, per la declaració unilateral en contra que l'enllaç passi per Calldetenes. El tema es va embolicant i, com en l'altra consulta, si es mareja gaire la perdiu, ves que al final no hagi ni consulta ni carretera. Ni independència. I aquí

no hi ha tercera via, però sí segona, i mai millor dit, la variant de Calldetenes, que val una mica més que l'enllaç de Sant Julià, però no pas tant més. La diferència és que a Sant Julià hi governa ERC i a Calldetenes, CiU. I a la Generalitat qui fa els pressupostos és CiU, però qui els retoca al seu gust és ERC. I ja tenim aquí el "ramal Marta Rovira", com el va batejar l'agut tinent d'alcalde de Calldetenes Josep M. Brachs. Vaja, com en el seu dia algú, també d'ERC, aleshores governant més que ara però amb menys pes que ara, va col·locar l'institut de Sant Julià a Calldetenes.